

teatre lliure

© Ros Ribas

sagarra dit per rosa m. sardà

direcció Carme Cané

Teatre Lliure Gràcia - 15, 22, 29 de març, 5, 12 i 19 d'abril

Sagarra dit per Rosa M. Sardà

direcció **Carme Cané**

intèrprets

Rosa Maria Sardà amb la col·laboració de **Mercè Pons** i **Rosa Vila**

selecció de textos i dramaturgia **Rosa M. Sardà** i **Carme Cané**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Teatre Lliure**

lectura en català

durada aproximada: **1h. sense pausa**

sistema d'anell magnètic per a persones amb discapacitat auditiva

Horari a les 20:30h.

Preu 25€

Rosa Maria Sardà torna al Lliure un seguit de dimarts per llegir-nos textos de Sagarra. La vigència d'un clàssic que parla per ella mateixa a mans d'una de les actrius més potents de la nostra escena, que ja va aproximar-se a l'univers de l'autor a *L'hostal de la Glòria* i *La Rambla de les Floristes*.

Unes lectures

La taula de la cuina és plena de llibres, la Sardà en té un a les mans i va posant paperets entre els fulls de paper bíblia per marcar els poemes que més li agraden. El llibre –comprat en una llibreria de vell– és una edició de la poesia completa de Josep M. de Sagarra i té les cobertes de pell tan lluentes i gastades, que t'obliga a tractar-lo amb cura i a llegir-lo amb calma. A l'altra banda de la taula jo també tinc un llibre –és nou i té les cobertes de cartró– que és un recull d'articles periodístics de Sagarra, i llapis en mà no tinc cap pudor en guixar, subratllar, posar fletxes, requadres i anotacions. Més tard ens els intercanviem, n'agafarem d'altres...

És possible que es preguntin per què carai els explico tot això. Doncs perquè crec que la imatge d'aquests dos llibres il·lustra perfectament Josep M. de Sagarra. A Sagarra l'encurioseix gairebé tot de la vida, i vol aprofitar-la, explicar-la, passar-la a lletra. Per això tants gèneres diferents, tants estils diferents, tants temes, tants nivells intel·lectuals; podríem dir que hi ha un Sagarra per a cada ocasió. I la d'avui és la de compartir i gaudir de l'essència i l'obra d'un home convençut que encara som a temps de millorar les coses i que l'esforç s'ho val.

Carme Cané

seran llegits

«La cançó del traginer»

Tastet d'articles: 'Els *'poemes lírics'* de Rossend Llates'

«Aigua marina»

Tastet d'articles: 'Les dues finestres'

«Cançó de taverna» ('Al llavi un pols de ginesta')

«Dancing girl»

«Elegia»

«Cançó de la mort»

«Cançó de les preguntes»

«Cançó de la Rella»

Tastet d'articles: 'Perdre el temps'

«Cançó del blat tendre»

«Cançó del pobre marit»

Tastet d'articles: 'Port de la Selva: les ànimes'

Cançons de rem i de vela: poema XI 'Des del llagut'

poema XX 'M'agrada sentir la sardana de lluny'

poema XIV 'Quantes coses té el mar'

poema VI 'Vinyes verdes'

Tastet d'articles: 'Sobre el dia del Dia del Llibre'

«Balada de Fra Rupert»

Tastet d'articles: 'Article sobre el teatre'

L'hostal de la Glòria, final de l'Acte II, escenes XII i XIII

Tastet d'articles: 'Les flors de la Rambla'

La Rambla de les Floristes, monòleg final.

Article: 'Els ultratges a la llengua'

«El cementiri dels mariners»

Fragment del Cant IV del «Poema de Nadal»

Josep Maria de Sagarra i de Castellarnau

(Barcelona 1894-1961)

Provinent d'una família de la petita aristocràcia barcelonina, el pare, Ferran de Sagarra i de Siscar, consagra la seva vida a la investigació històrica.

Durant la infantesa de Josep Maria de Sagarra té una forta importància la casa senyorial del carrer de Mercaders, amb una biblioteca amb quatre segles d'antiguitat i, sobretot, la finca de Santa Coloma de Gramenet on entra en contacte per primer cop amb la natura, de la qual n'és un apassionat, fet palès en una de les seves primeres proses: *Els ocells amics* (1922). Comença el batxillerat a l'institut de Reus i l'acaba als jesuïtes

del carrer Casp de Barcelona, on dona a conèixer els seus versos de tema religiós o de tema històric, escrits indistintament en català i castellà. Amb només quinze anys publica un sonet a *Il·lustració Catalana* i alguns poemes a *La Revista Universitària*. Ja en aquesta època és lector del teatre de Shakespeare, de les *Vides paral·leles* de Plutarc, dels poemes homèrics, del poeta renaixentista italià Ludovico Ariosto i de la *Divina Comèdia* de Dant, i ben aviat adquireix un sòlida formació cultural.

L'any 1910 ingressa a la Facultat de Dret. Forma part de la penya literària de l'Ateneu Barcelonès, amb el padrinatge del Quim Borralleras, personatge peculiar que l'introdueix a les tertúlies literàries, al món dels restaurants, de les terrasses dels cafès i del Paral·lel. L'any 1913 guanya l'Englantina d'Or als Jocs Florals de Barcelona amb el poema "Joan de l'Ós", que es comença a gestar durant un viatge a Itàlia. El 1916 ingressa a l'*Instituto Diplomático y Consular de Madrid* però poc abans d'acabar els estudis els deixa per dedicar-se de ple a la literatura. A Madrid, intima amb personatges destacats del moment i coneix les millors tertúlies literàries com per exemple la "Pombo", encapçalada per Ramón Gómez de la Serna. El seu nom comença a sonar ja que, a part de l'Englantina d'Or, publica amb bona acollida *Primer llibre de poemes* (1914) i *El mal caçador* (1915).

A més, estrena al Romea *Rondalla d'esparvers* (1917) i edita la novel·la *Paulina Buxareu*, el 1919. El seu amic José Ortega i Gasset, eminència del diari *El Sol* i conscient que la carrera diplomàtica no satisfà gens Sagarra, li proposa la corresponsalia a Berlín. L'autor accepta l'ofertament i, d'aquesta manera, entre

els anys 1919 i 1921 recorre Txecoslovàquia, Polònia, Alemanya o Holanda, entre d'altres països. En tornar, el seu amic Josep Pla el convida a la Costa Brava i li descobreix la bellesa d'aquells paratges, cosa que inspira el nou volum de poemes *Cançons de rem i de vela*. A poc a poc, l'èxit i la popularitat que assoleix de ben jove creix, sobretot gràcies al fet que la seva producció es diversifica en tots els gèneres, amb un català vivíssim que l'apropa al gran públic. Durant un bon seguit d'anys aconseguix estrenar cada any una o dues obres amb gran èxit i les seves novel·les es publiquen amb tiratges mai assolits fins aleshores.

En el període que va de 1920 a 1936, Sagarra recull a les seves obres les aspiracions nacionals de la societat catalana. Així, esdevé un mite popular que, en molts aspectes, ocupa el buit deixat per Frederic Soler, Jacint Verdaguer, Àngel Guimerà o Joan Maragall. Conscient del paper que duu a terme Pompeu Fabra, ell no dubta mai a tenir molta cura del llenguatge. Pren consciència del paper que ocupa dins la cultura i aquest fet li fa revisar vells mites com *El comte Arnau* (1928) o donar la seva visió d'escrips tradicionals com el *Poema de Nadal* (1931), fragments del qual la gent de l'època se sap de memòria. Rep el premi "Fastenrath" de poesia i és Mestre en Gai Saber quan guanya novament l'Englantina el 1931. Aquest mateix any també obté el premi Crexells per la novel·la *Vida privada* (1932), obra que constitueix una crònica entre costumista i proustiana de la decadència de l'aristocràcia barcelonina. En el camp del teatre, també conrea una gran varietat de gèneres: intervé en la realització d'algunes de les revistes musicals més famoses del Paral·lel com Charivari, estrena comèdies, farses i sainets de costums com ara *La Llúcia i la Ramoneta* (1928), *Les llàgrimes de l'Angelina* (1928) o *La Rambla de les floristes* (1935); publica tragèdies com *Judit* (1929) i, sobretot, crea un model de poema dramàtic que recull amb originalitat una bona part dels ingredients del drama o la comèdia de costums i de la cançó popular catalana: *La filla del Carmesí* (1929), *La corona d'espines* (1930), *L'Hostal de la Glòria* (1931), *El cafè de la Marina* (1933) i *Reina* (1935). En aquesta època escriu cançons i, a més, alguns poemes seus són musicats per Amadeu Vives, Eduard Toldrà i Lleó Morera. També tradueix obres de Goldoni, Molière i Pirandelo i conrea el periodisme, com a crític teatral i com a articulista, col·labora amb assiduitat a La Publicitat i Mirador, i aplega algunes d'aquestes col·laboracions en dos volums: *Cafè, copa i puro* (1929) i *L'aperitiu* (1937). Cultiva epigrames i poemes satírics que durant una època publica al setmanari El Be Negre.

L'esclat de la guerra civil espanyola, l'any 1936 -any en què li encomanen l'*Himne de l'Olimpíada Popular*- marca un abans i un després en la seva vida i en la seva obra. Gràcies al cònsol italià, que té una gran admiració per

l'escriptor català arrel de la publicació de la traducció en vers de la *Divina Comèdia*, a partir del 1935 a La Veu de Catalunya, ajuda a fugir, entre d'altres, la seva germana (monja superiora del Col·legi Jesús i Maria del carrer Casp). Els seus versos satírics contra la FAI fan que en aquells moments es trobi en perill. S'instal·la al Port de la Selva, en companyia de la seva promesa Mercè Devesa, i, advertit pel conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya durant la República, Ventura i Gassol, arriba a la frontera francesa custodiat per homes armats i en un cotxe de la Generalitat. Així, entre 1936 i 1940, resideix a l'estranger. L'any 1936 es casa amb Mercè Devesa i emprenen un llarg viatge de noces des de Marsella fins a Tahití i la Polinèsia que dura fins el 1938. Fruit d'aquesta experiència són les obres *L'Equador i els tròpics* (1946) i *La ruta blava*, publicat primer en versió castellana l'any 1942; la versió original catalana, pòstuma, no veurà la llum fins el 1964. L'any 1938 s'estableix a París on neix, el 6 de gener de 1939, el seu fill Joan. Quan esclata la guerra mundial, es trasllada successivament a Saint-Sulpice-la-Pointe, Prada i Banyuls de la Marenda, on es dedica, fonamentalment, a la traducció de la *Divina Comèdia*. El 1940, de retorn a Catalunya, s'incorpora a la vida literària clandestina. És membre, l'any 1942, de la secció filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i, amb l'ajut d'alguns mecenes, enllesteix la versió de l'obra de Dant. Durant aquesta època també tradueix el teatre de Shakespeare i escriu el seu darrer poema narratiu: *El poema de Montserrat* (1950).

A partir de 1945, comença les negociacions per reprendre el teatre en català i la reposició de *L'Hostal de la Glòria* és un èxit clamorós. A partir d'aquí, escriu alguns drames en prosa de caire existencialista que, malgrat el seu interès, obtenen poc ressò: *El prestigi dels morts*, de 1946, *La fortuna de Sílvia* (1947) i *Galatea*, de 1948. Decebut pel poc èxit popular obtingut, decideix tornar a la vella fórmula del poema dramàtic i estrena algunes de les seves obres més famoses: *L'hereu i la forastera* (1949), *Les vinyes del Priorat* (1950) o *L'alcova vermella* (1952). Desanimat, també, després de la lluita i la col·laboració duta a terme a la resistència, decideix abandonar-la progressivament i intentar tornar a viure del teatre. Així, per diverses raons de tipus econòmic o literari, més que no pas ideològic, Josep Maria de Sagarra comença a col·laborar amb estaments més o menys oficials com el *Diario de Barcelona*, fins el 1957, *Destino*, de 1951 a 1961 i *La Vanguardia*, de 1957 fins el 1961. Accepta, a més, el càrrec de Conseller de la Societat d'Autors a Madrid. A partir d'aquestes col·laboracions, es promouen campanyes que desqualifiquen la seva persona i la seva obra i que l'acaben fent sentir marginat dels cercles culturals catalans durant anys. L'any 1954, amb seixanta anys, emprèn l'escriptura de les *Memòries* i estrena *La ferida lluminosa*, obra que li retorna

l'èxit perdut en els darrers anys. L'obra, un drama burgès d'intenció religiosa, es tradueix al castellà, al portuguès i a l'anglès i obté el Premio Nacional de Comedia. És duta, a més, al cinema. Els dos darrers anys de la seva vida escriu un parell d'obres: *El senyor Perramon* i *El fiscal Requesens*, inspirades en obres de Molière i Gògol respectivament, i escrites a mida per a l'actor còmic Joan Capri. L'any 1960, el govern espanyol li concedeix *La Gran Cruz de Alfonso X el Sabio*. El fet d'acceptar la condecoració fa que rebrotin les crítiques dels sectors catalans de la resistència cultural, que veuen una actitud condescendent amb el règim franquista per part de l'autor, actitud motivada, d'altra banda, per la seva situació econòmica. L'any 1961, Sagarra prepara una llarga estada a Roma arran d'una beca de la Fundació March per escriure una obra ambiciosa sobre el Vaticà i la Ciutat Eterna i de la corresponsalia especial de La Vanguardia i de Ya per enviar cròniques sobre el Concili Ecumènic. Amb tot, però, un carcinoma li provoca una llarga agonia i, en última instància, el duu a la mort el 27 de setembre de 1961.

En commemoració del centenari del seu naixement, l'any 1994 s'inicia la reedició de l'obra completa a l'Editorial 3 i 4 de València. Des d'institucions i entitats es recorda l'autor amb exposicions i actes diversos i es tornen a representar, de nou, algunes de les seves obres dramàtiques. Les seves traduccions de William Shakespeare, són les versions que utilitzen moltes companyies catalanes actuals. L'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet posa el seu nom al teatre municipal de la ciutat.

Carme Cané

És llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre. En el món de la televisió ha treballat com a regidora a la sèrie *La memòria dels cargols* de la companyia Dagoll Dagom a TV3 i al magazine *Punt de trobada*, també de TV3 (1999).

Ha treballat com a ajudant de direcció de Rosa Maria Sardà en el muntatge teatral *El visitant*, d'Eric-Emmanuel Schmitt i en les edicions dels anys 1999 i 2002 de la Gala de los Premios Goya. Ha estat també ajudant de direcció de Lluís Pasqual en els muntatges *La nit de les Tríbades*, d'Olov Enquist (1999), *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txékhov (2000), *Tot esperant Godot*, de Samuel Beckett (2000) i *Wit*, de Margaret Edson (2003-2005).

Va col·laborar amb el Fòrum de les cultures Barcelona 2004 fent d'ajudant de direcció de producció i operació d'espectacles, exposicions, jocs i tallers.

En cinema, va formar part del departament d'art de la pel·lícula *El perfum* de Tom Tykwer (2005).

Ha dirigit *Tres Dramolette* de Thomas Bernhard, *Recyclòmic*, de Jordi Bardavio, i *Love Board* de CaboSanRoque.

Rosa Maria Sardà

És actriu de teatre, cinema i televisió. De formació autodidacta, va debutar als escenaris el 1962. Entre molts d'altres, destaca la seva participació en els muntatges *El Knack*, d'Ann Jellicoe, trad. Terenci Moix, dir. Ventura Pons; *Tartan dels micos* de Terenci Moix; *Esperando a Godot*, de Samuel Beckett; *Roses roges per mi* de Sean O'Cassey, dir. Josep Montanyès; *Sopa de pollastre amb ordi*, d'Arnold Wesker, dir. Josep Montanyès; *Rosa i Maria*, d'Irineus Iredinski, trad. Terenci Moix i Miquel Martí i Pol, dir. Lluís Pasqual; *Una estona amb la Sardà*, de Terenci Moix, Miquel Martí i Pol i Rosa Maria Sardà; *El balcó*, de Jean Genet, dir. Lluís Pasqual; *Duet per un violí sol*, de Tom Kempinski, dir. Lluís Pasqual; *Yo me bajo en la próxima, ¿y usted?*, d'Adolfo Marsillach; *Madre Coraje*, de Bertolt Brecht, dir. Lluís Pasqual; *L'hostal de la Glòria*, de Josep Maria de Sagarra, dirigit per ella mateixa (Premi Nacional d'Interpretació); *Fedra*, de Llorenç Villalonga; *Olors*, de Josep M. Benet i Jornet, dir. Mario Gas; *Pareja abierta* de Dario Fo, dir. Adolfo Dufour; *Wit*, de Margaret Edson, dir. Lluís Pasqual (Premis Chivas Telón, Max, Ercilla, Butaca, Fotogramas de Plata i Teatre Metropol de Tarragona), *Tres Dramolette* de Thomas Bernhard, dir. Carme Cané i *La casa de Bernarda Alba*, de Federico García Lorca, dir. Lluís Pasqual (premi de la Unión de Actores a l'Actriu principal).

També ha dirigit els espectacles *Ai, carai!* de Josep Maria Benet i Jornet (Premi de l'Associació d'Espectadors de Teatre de Reus); *Fugaç*, de Josep Maria Benet i Jornet; *Shirley Valentine*, de Willy Rusell; *El visitant*, d'Eric-Emmanuel Schmidt (Premi de l'Associació d'Espectadors de Teatre de Reus); *Un día vualquiera*, de Franca Rame i Dario Fo, i *Petó públic* d'Àngel Burgas.

En televisió ha participat en nombroses sèries i dramàtics, com ara *Una vella coneguda olor*, *Quan la ràdio parlava de Franco* i *Revolta de bruixes*, totes tres de Josep Maria Benet i Jornet; *L'hostal de la Glòria*, de Josep Maria de Sagarra (Premi de l'Associació d'Actors); *Las amargas lágrimas de Petra von Kant*, de Rainer M. Fassbinder, dir. M. Arman; *Festa amb Rosa Maria Sardà*, de Terenci Moix; *Les nits de la tieta Rosa*, de Maria Aurèlia Capmany; *Per molts anys* (direcció i presentació); *Ahí te quiero ver* (direcció i presentació) Premis Minuto de Oro, TP de Oro i Conquest de Longines; *Betes i films* (direcció i presentació); *Olé tus vídeos* (direcció i presentació); *10 anys de TV3*; Cerimònia dels premis Goya (presentació, 1994; direcció i presentació, 1998 i 2002); *Villa Rosaura*; *Una hora con Vittorio Gassman* (guió, direcció i presentació) Menció Especial als Premis Ondas; *Homenots*; *¡Oh, Espanya!* de

Dagoll Dagom; *Abuela de Verano*, dir. Joaquim Oristrell; *Petra Delicado*, dir. Julio Sánchez Valdés, i *Divinas*, dir. Pol Mainat.

En cinema ha col·laborat a *El vicari d'Olot*, de Ventura Pons; *La ràdio folla*, de Francesc Bellmunt; *Moros y cristianos*, de Luis García Berlanga; *Romàntic*, d'Aurora Corominas; *Rateta, rateta*, de Francesc Bellmunt; *El anónimo*, d'Alfonso Arandia; *Un submarí a les tovalles*, d'Ignasi P. Ferrer; *Ho sap el ministre?*, de Josep Maria Forn; *L'enfonsament del Titànic*, d'Antonio Chavarrías; *¿Por qué lo llaman amor cuando quieren decir sexo?*, de Manuel Gómez Pereira (Goya a la millor actriu de repartiment); *La febre d'or*, de Gonzalo Herralde (Premi Nacional de Cinematografia); *Alegre ma non troppo*, de Fernando Colomo; *Quin curs el meu tercer*, de Francesc Bellmunt (ajudant de direcció); *Escenes d'una orgia a Formentera*, de Francesc Bellmunt; *Suspiros de España*, de José Luis García Sánchez; *Parella de tres*, d'Antoni Verdaguer (Premi de l'Associació d'Actors); *El efecto mariposa*, de Fernando Colomo; *La duquesa roja*, de Francesc Betriu; *Actrius*, de Ventura Pons; *Airbag*, de Juanma Bajo Ulloa; *Mátame mucho*, de José Ángel Bohollo; *Grandes ocasiones*, de Felipe Vega; *Carícies*, de Ventura Pons; *Siempre hay un camino a la derecha*, de José Luis García Sánchez; *Todo sobre mi madre*, de Pedro Almodóvar; *Blanca Madison*, de Carlos Amil; *Amic/Amat*, de Ventura Pons; *La niña de tus ojos*, de Fernando Trueba; *Anita no perd el tren*, de Ventura Pons (Premi a la millor actriu al Festival Internacional de Miami); *Sin vergüenza*, de Joaquim Oristrell (Goya a la millor actriu de repartiment i Premio de la Unión de Actores); *A mi madre les gustan las mujeres*, d'Inés París i Daniela Fejerman; *El embrujo de Shangai*, de Fernando Trueba; *Deseo*, de Gerardo Vera; *El viaje de Carol*, de Imanol Uribe; *Tipos Duros*, de Juan Martínez; *Te doy mis ojos*, d'Icíar Bollaín; *Chuecatwon*, de Juan Flahn; *Vete de mí*, de Victor García León; *Barcelona (un mapa)*, de Ventura Pons; *Rivales*, de Fernando Colomo; *La vida empieza hoy*, de Laura Mañà, i *Maktub*, de Paco Arango.

A banda dels premis ja esmentats, ha estat guardonada, entre altres, amb la Medalla d'Or al Mèrit de les Belles Arts i amb la Medalla d'Or de l'Academia de las Artes y las Ciencias Cinematográficas de España (2010), el Premio San Pancraccio 2007 "Grandes actores del cine español"; el Zinegoak 2007 Premio de honor; Festival de Sitges (2005) -Premios Fundación Aisge; Muestra de cine español dirigido por mujeres -reconeixement a la seva trajectòria professional (2001); la Creu de Sant Jordi a la trajectòria personal i professional (1993); el VII Premi Margarida Xirgu (1979) i el Premi Sebastià Gasch.

Mercè Pons

Debuta el 1987 amb *El mariner*, de Fernando Pessoa, dir. Moisès Maicas. Des de llavors ha participat en una trentena de muntatges teatrals, sota la direcció de Pawel Rouba, Amparo Larrañaga, Xicu Masó, Pere Planella, Konrad Zschiedrich, Pere Puértolas, Josep Montanyès, Simone Benmussa, Josep Maria Flotats, Rafel Duran, Mario Gas, Ariel García Valdés i Lluís Pasqual, entre d'altres. En els últims anys ha format part del repartiment de *La plaça del diamant*, de Mercè Rodoreda, dir. Joan Ollé; *Tres dramolette*, de Thomas Bernhard, dir. Carme Cané; *El rei Lear*, de William Shakespeare, dir. Oriol Broggi; *Petó públic*, d'Àngel Burgas, dir. Rosa Maria Sardà, i *Un marit ideal*, d'Oscar Wilde, dir. Josep Maria Mestres. Tambié ha col·laborat a les sèries televisives *El cor de la ciutat*, *Zoo*, *Ventdelplà*, *Abuela de verano*, *Jet Lag* i *Compañeros*, i als telefilms *El monstruo del pozo*, *Perquè ningú no oblidí el teu nom* i *La Atlántida*. En cinema debuta el 1990 amb *Rateta, rateta*, de Francesc Bellmunt, i ha participat, entre d'altres, en *La febre d'or*, de Gonzalo Herralde; *El perquè de tot plegat*, *Actrius*, *Carícies*, *Morir (o no)*, *Amor idiota*, *Animals ferits* i *A la deriva*, totes dirigides per Ventura Pons; *Puede ser divertido*, d'Azucena Rodríguez; *El passatger clandestí*, d'Agustí Villaronga; *Atolladero*, d'Óscar Aibar, i en *Ens veiem demà*, de Xavier Berraondo.

Rosa Vila

Rosa Vila

Llicenciada en art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona de la Diputació de Barcelona (premi extraordinari d'interpretació de fi de carrera el 1985). Realitza estudis de música, cant i de tècnica Alexander. Especialista en veu i dicció, treballa també com a professora. En teatre ha format part del repartiment de *La casa de Bernarda Alba*, de Federico G. Lorca, dir. Lluís Pasqual; *'Un dia. Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda, dir. Ricard Salvat; *D'altres veus en el mateix àmbit*, de Marta Pessarodona, dir. Pere Planella; *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà, dir. Josep Maria Mestres; *Després ve la nit*, de David Plana i Míriam Iscla, dir. David Plana; *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txékhov, dir. Lluís Pasqual; *El especulador*, de David Greig, dir. Philippe Howard; *La casa de Bernarda Alba*, de Federico García Lorca, dir. Calixto Bieito (Premi de la Crítica a la interpretació); *Quan serà pintada una escena de fons sense fi?*, de Joan Brossa, dir. Moisès Maicas; *El visitant*, d'Eric-Emmanuel Schmit, dir. Rosa Maria Sardà; *Les escorxadors*, de Sarah Daniels, dir. Ramon Simó; *Credo*, d'Enzo Cormann, dir. Alberto Bokos; *Noche de reyes*, de W. Shakespeare, dir. Konrad Zschiedrich; *L'hostal de la Glòria*, de Josep Maria de Sagarra, dir. Josep Montanyès; *El somni d'una nit d'estiu*, de W. Shakespeare. dir. Calixto

Bieito; *Final d'estiu amb tempesta*, de Francesc Lucchetti; *Línia roja*, de Wolker Ludwig i Birger Heymann, dir. Teresa Vilardell i Miguel Casamayor; *Vador*, de J.M. Muñoz i Pujol, dir. Joan Ollé; *Danny i Roberta*, de Hohn Patrick Shanley, dir. Josep Costa, i *Tirant Lo Blanc*, adaptació de Josep M. Benet i Jornet, dir. Pawel Rouba. També ha fet d'actriu a la televisió, en sèries com ara *Divinas*, *Ventdelplà*, *Pets and pets*, *El comisario*, *Homenots*, *Laberint d'ombres*, *El joc de viure*, *La saga de los Clark*, *El show de la Diana*, *Rosa*, *Poble Nou*, *Mirades profundes* o *Cròniques de la veritat oculta*. En cinema ha treballat als films *A la deriva*, de Ventura Pons; *Atlas de geografía humana*, d'Azucena Rodríguez; *Vivir sin miedo*; *En la ciudad*, de Cesc Gay; *El embrujo de Shangai*, de Fernando Trueba; *Primats*, de Carlos Jover; *Des del balcó*, de Jesús Garay; *Escenes d'una orgia a Formentera*, de Francesc Bellmunt, i a *Monturiol, el senyor del mar*, de Francesc Bellmunt.

